

Underbilag 1.

Statens Sygekasseinspektorat.

København, den 19. November 1914.

I Skrivelse af 3. d. M. har det høje Ministerium begæret mine Ytringer over den hoslagt tilbagefølgende Skrivelse med Bilag, hvori Landstingets Udvalg angaaende Forslag til Lov om anerkendte Sygekasser har udbedt sig tilstillet:

1) Oplysning om Størrelsen af Statskassens Tilskud til Sygekasserne for Aaret 1913 samt om Fordelingen af Tilskuddet paa de forskellige Grupper af Sygekasser,

2) Forslag fra Inspektoratet til Afhjælpning af de i Skrivelse herfra af 9. September d. A. paapegede Mangler ved Lovforslagets § 28 samt

3) Inspektoratets Erklæring om Rigtigheden af de Udtalelser, der findes gengivne i det blandt Bilagene værende Fortryk af Rigsdagstidenden; om Almindeligheden af Hjælpekassernes Bidrag til trængende Sygekassemedlemmers Kontingentbetaling.

I denne Anledning skal jeg tillade mig at bemærke følgende:

ad 1) Statskassens Tilskud til Sygekasserne for Aaret 1913 (Finansloven for 1913—14) har i alt udgjort 2 764 989 Kr. Tilskuddet fordeler sig saaledes:

Sygekasser i Hovedstaden	836 117 Kr.
— - Provinsbyer	578 131 —
— - Øernes Landdistrikter	608 392 —
— - Jyllands Landdistrikter	742 349 —

I alt... 2 764 989 —.

ad 2) Der henvises til de i vedlagte Bilag indeholdte Ændringsforslag til Lovforslagets §§ 21 og 28, hvortil jeg skal knytte følgende Bemærkninger:

En af de Mangler, som jeg har paapeget ved Sygekasselovforslaget, er, at der ikke er givet Statsmyndighederne Adgang til selvstændigt at gribe ind, saafremt det befindes, at den Betaling, hvorefter Læger og Sygekasser indenfor en vis Kreds er blevet enige, maa anses for at være for stor i Sammenligning med Forholdet paa andre Steder. For at afhjælpe denne Mangel har jeg foreslaaet den ovenfor nævnte Ændring i § 21, hvorved der gives Indenrigsministeriet Beføjelse til efter Sygekassenævnets Indstilling at *fastsætte* og ikke blot „tillade“, at en Sygekasse ikke skal yde Lægehjælp (eller Sygehusbehandling, for hvilken de samme Hensyn gør sig gældende), naar Kassen ikke kan sikre sig saadan Hjælp paa passende Vilkaar.

Med Hensyn til Ændringsforslaget til § 28 skal anføres følgende:

Som bemærket i min Skrivelse af 9. September d. A. (trykt som Bilag A. til Lovforslaget) vil det ikke være vanskeligt at fremtvinge Voldgiftsrettens Kendelser overfor Sygekasserne. I de Tilfælde, hvor Voldgiftsraadets Kendelser efter Lovforslaget er bindende, maa Statstilsynet med Sygekasserne kræve, at Sygekasserne retter sig efter de trufne Afgørelser, idet vedkommende Kasser i modsat Fald maa miste Statsanerkendelsen og de dermed forbundne Fordele. Men selv naar Voldgiftskendelserne ikke er bindende, vil Sygekasserne praktisk talt blive nødt til at føje sig efter dem. Thi Sygekasserne er jo efter Sygekasseloven pligtige at yde fri Lægehjælp, og de kan kun ophøre hermed, saafremt de kan opnaa Fritagelse i Henhold til Lovforslagets § 21; saadan Fritagelse vil imidlertid sikkert ikke blive meddelt, hvis Sygekasserne ikke vil indgaa paa Voldgiftsraadets Afgørelse, og Kasserne vil derfor være nødt til at rette sig efter denne. I modsat Fald maa de ophøre med at være statsanerkendte, da de saa ikke vil opfylde Betingelserne for at bevare Anerkendelsen. Fastsættelse af et særegent Tvangsmiddel overfor Sygekasserne synes derfor unødvendig.

Ganske anderledes stiller Sagen sig imidlertid for Lægernes Vedkommende.